

10. 9. 2024

ID: 118542

Propadnutí věci

Poté, co trestní rozsudek, jímž soud ukládá trest propadnutí věci, nabude právní moci, může se třetí osoba, která uplatňuje své vlastnické právo k věci postižené trestem propadnutí věci, domáhat svých práv v občanskoprávním řízení (včetně řízení insolvenčního).

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 29 ICdo 10/2023-111 ze dne 31.5.2024)

Nejvyšší soud rozhodl v právní věci žalobce České republiky - Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, se sídlem v P., proti žalovanému Zrůstek a partneři v. o. s., se sídlem v P., jako insolvenčnímu správci dlužnice J. Ch., zastoupenému Mgr. F.D., advokátem, se sídlem v B., o vyloučení spoluvlastnického podílu k nemovité věci z majetkové podstaty dlužnice, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 204 ICm 1317/2021, jako incidenční spor v insolvenční věci dlužnice J. Ch., vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. MSPH 93 INS 22180/2020, o dovolání žalobce proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 26. září 2022, č. j. 204 ICm 1317/2021, 105 VSPH 422/2022-77

(MSPH 93 INS 22180/2020), tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění:

1. Rozsudkem ze dne 9. března 2022, č. j. 204 ICm 1317/2021-43, Městský soud v Praze (dále jen „insolvenční soud“) zamítl žalobu, kterou se žalobce (Česká republika - Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových) domáhal vůči žalovanému (Zrůstek a partneři v. o. s., jako insolvenčnímu správci dlužnice J. Ch.) vyloučení podílu 1/2 (v rozhodnutí specifikované) nemovité věci v katastrálním území XY (dále jen „nemovitost“) z majetkové podstaty dlužnice (bod I. výroku) a rozhodl o náhradě nákladů řízení (bod II. výroku).

2. Insolvenční soud vyšel zejména z toho, že:

[1] Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 6. června 2018, č. j. 39 T 8/2017-15661, který nabyl právní moci dne 19. srpna 2019, ve znění rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 19. srpna 2019, č. j. 3 To 119/2019-16336 (dále jen „trestní rozsudek“), uložil manželé dlužnice (R. Ch.) trest propadnutí věci - nemovitosti, a to „v podílu“, který náleží manželé dlužnice „z titulu společného jmění manželů“.

[2] Katastrální úřad pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště XY, rozhodnutím ze dne 31. ledna 2020, č. j. V-9657/2019-208, zamítl následný návrh žalobce na vklad (spolu)vlastnického práva na základě trestního rozsudku, protože nemovitost je v katastru nemovitostí zapsána jako majetek ve společném jmění manželů, které nebylo vypořádáno; podmínka pro povolení vkladu (spolu)vlastnického práva žalobce proto nebyla splněna.

[3] Usnesením ze dne 11. listopadu 2020, č. j. MSPH 93 INS 22180/2020-A-11, insolvenční soud (mimo jiné) zjistil úpadek dlužnice a insolvenčním správcem ustanovil žalovaného.

[4] Žalovaný vyrozuměl žalobce o soupisu nemovitosti do majetkové podstaty dlužnice dne 20. dubna 2021 a poučil jej o možnosti podat žalobu na vyloučení spoluvlastnického podílu k nemovitosti z majetkové podstaty.

[5] Insolvenční soud usnesením ze dne 12. května 2021, č. j. MSPH 93 INS 22180/2020-B-8, (mimo jiné) schválil oddlužení dlužnice plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty.

3. Insolvenční soud – vycházejí (mimo jiné) z ustanovení § 205 odst. 3, § 225, § 247 odst. 1, § 268 odst. 1 a 2, § 270 odst. 1, § 274 odst. 1 a § 408 odst. 1 zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), a z ustanovení § 66 a § 70 zákona č. [40/2009](#) Sb., trestního zákoníku (dále též jen „tr. zák.“), a odkazuje na judikaturu Nejvyššího soudu – dospěl po provedeném dokazování k následujícím závěrům:

4. Trest propadnutí věci (uložený manželi dlužnice) podle § 70 tr. zák. může trestní soud uložit pouze tehdy, náleží-li věc pachateli; propadá věc pak připadá státu. Náleží-li pachateli k věci toliko spoluvlastnický podíl, trest propadnutí věci se vztahuje pouze na tento podíl. Je-li věc ve společném jmění manželů, nelze uložit trest propadnutí věci; výjimkou je situace, kdy pachatel za trvání manželství získal věc trestným činem nebo jako odměnu za něj anebo pokud by věc nabyl za věc získanou takovým způsobem. Proti tomu trest propadnutí majetku podle § 66 tr. zák. se vztahuje i na majetek ve společném jmění manželů, přičemž společné jmění manželů výrokem o propadnutí majetku zaniká. Jelikož je trestní rozsudek závazný i v podobě uložení trestu propadnutí neurčitého podílu na nemovitosti, měl žalobce postupovat jako při vyslovení trestu propadnutí majetku či jeho části podle ustanovení § 66 tr. zák.

5. Vlastní-li dlužnice majetek ve společném jmění manželů, náleží tento majetek do majetkové podstaty. Rozhodnutí o schválení oddlužení dlužnice plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty má na společné jmění manželů „stejně“ dopady jako prohlášení konkursu; (mimo jiné) zaniká společné jmění manželů a dispoziční oprávnění k majetkové podstatě přechází na žalovaného (insolvenčního správce).

6. Žalovaný – postupuje podle ustanovení § 274 odst. 1 insolvenčního zákona – nevypořádal v insolvenčním řízení vedeném na majetek dlužnice zaniklé společné jmění manželů, neboť závazky dlužnice, které mohou být uspokojeny ze společného jmění, jsou vyšší než majetek náležící do společného jmění manželů. Celý majetek proto žalovaný zahrnul do majetkové podstaty.

7. Ustanovení § 205 odst. 3 insolvenčního zákona brání tomu, aby se manžel dlužnice (v poměrech dané věci žalobce) mohl úspěšně domoci vyloučení majetku náležejícího do zaniklého a nevypořádaného společného jmění dlužnice a jejího manžela. Nedojde-li k vypořádání společného jmění manželů „konsenzuálně“, může manžel dlužnice brojit proti zahrnutí nemovitosti do soupisu majetkové podstaty výhradně žalobou na vypořádání společného jmění manželů. Žalobce se tak měl nejprve pokusit uzavřít dohodu o vypořádání společného jmění manželů, případně podat žalobu na jeho vypořádání.

8. K odvolání žalobce Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 26. září 2022, č. j. 204 ICm 1317/2021, 105 VSPH 422/2022-77 (MSPH 93 INS 22180/2020), potvrdil rozsudek insolvenčního soudu (první výrok) a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení (druhý výrok).

9. Odvolací soud – cituje ustanovení § 2 písm. e/, § 205, § 208, § 217 odst. 1, § 224 odst. 1, § 225, § 229 odst. 3, § 270 odst. 1 a § 274 odst. 1 insolvenčního zákona a odkazuje na judikaturu Nejvyššího soudu – se ztotožnil se skutkovými i právními závěry insolvenčního soudu a k odvolacím námitkám dále doplnil:

10. Ve věcech vypořádání zaniklého společného jmění manželů žalobce jedná za odsouzeného manžela dlužnice; žalobce tak je oprávněn podat žalobu na vypořádání společného jmění manželů. Ustanovení § 205 odst. 3 insolvenčního zákona brání tomu, aby se manžel dlužnice (respektive žalobce) úspěšně domohl vyloučení majetku náležejícího do nevypořádaného společného jmění

manželů; vylučovací žaloba není „instrumentem“, jímž by bylo možno „vymezit“ rozsah majetku náležejícího do majetkové podstaty dlužnice (co do předmětné nemovitosti).

11. Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, které (poměřováno obsahem) směřuje proti výroku ve věci samé a jehož přípustnost vymezuje ve smyslu ustanovení § 237 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právních otázek, která v rozhodovací praxi Nejvyššího soudu nebyly dosud vyřešeny. Dovolatel namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod podle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil insolvenčnímu soudu k dalšímu řízení.

12. Dovolatel konkrétně formuluje otázku, zda může žalovaný pojmout nemovitost (jako celek) do soupisu majetkové podstaty za situace, kdy žalobci připadl podíl k nemovitosti na základě trestu propadnutí věci (uloženého trestním rozsudkem manželi dlužnice před zahájením insolvenčního řízení), společné jmění zaniklo v důsledku účinků usnesení o schválení oddlužení a nelze je vypořádat „z důvodu předlužení“. Dále se žalobce táže, jak se mezi něj a dlužnici „vypořádá“ výtěžek zpeněžení nemovitosti, na níž „vážně“ zástavní právo ve prospěch zajištěného věřitele, jestliže zástavní práva zanikají v okamžiku přechodu majetku na stát.

13. V mezích uplatněného dovolacího důvodu dovolatel argumentuje, že trestní soud uložil manželů dlužnice trest propadnutí věci, s nímž však trestní zákoník nespojuje zánik společného jmění manželů. Dlužnice přitom neúspěšně brojila proti uloženému trestu v rámci trestního řízení i podáním ústavní stížnosti, kterou Ústavní soud odmítl s poukazem na skutečnost, že takovou námitku dlužnice nevznesla (již) v dovolacím řízení.

14. Dovolatel má za to, že je nutné postupovat podle § 274 insolvenčního zákona, tedy vypořádat výtěžek zpeněžení nemovitosti mezi dlužnici a dovolatele, a to přiměřeně podle pravidel o vypořádání společného jmění manželů. Vypořádání předluženého společného jmění manželů by mělo být nahrazeno tím, že žalovaný před uspokojením věřitelů uhradí dovolateli jeho podíl na výtěžku zpeněžení.

15. Žalovaný ve vyjádření navrhuje dovolání odmítnout, případně zamítnout, maje otázky položené dovolatelem za nepodstatné.

16. Pro dovolací řízení je rozhodný občanský soudní řád v aktuálním znění.

17. Dovolací soud nejprve zkoumal přípustnost dovolání, přičemž neshledal dovolání přípustné pro řešení otázky, jak se vypořádá (má vypořádat) výtěžek zpeněžení nemovitosti.

18. Judikatura Nejvyššího soudu je ustálena v tom, že spočívá-li rozhodnutí odvolacího soudu na posouzení více právních otázek, z nichž každé samo o sobě vede samostatně k výsledku dosaženému rozhodnutím odvolacího soudu, není dovolání ve smyslu ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné, jestliže řešení některé z těchto otázek nebylo dovoláním zpochybněno nebo jestliže některá z těchto otázek nesplňuje předpoklady vymezené v ustanovení § 237 o. s. ř. Je tomu tak proto, že dovolací soud je vázán uplatněnými dovolacími důvody, včetně jejich obsahového vymezení, a z jiných než dovolatelem uplatněných důvodů napadené rozhodnutí přezkoumat nemůže (srov. ustanovení § 242 odst. 3 věty první o. s. ř. a důvody nálezu Ústavního soudu ze dne 11. listopadu 2009, sp. zn. IV. ÚS 560/08). Věcný přezkum posouzení ostatních právních otázek nemůže za tohoto stavu ovlivnit výsledek řízení a dovolání je tak nepřípustné jako celek. Srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. října 2005, sp. zn. 29 Odo 663/2003, uveřejněné pod číslem 48/2006 Sb. rozh. obč., a v poměrech občanského soudního řádu ve znění účinném od 1. ledna 2013 např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. března 2020, sen. zn. 29 NSČR 43/2018, uveřejněné pod číslem 101/2020 Sb. rozh. obč.

19. Tím spíše pak dovolání nemůže být přípustné, pokud se s argumentací odvolacího soudu určující pro dovoláním napadené rozhodnutí zcela míjí a vyřešení těch právních otázek, na nichž toto rozhodnutí stojí, nijak nezpochybňuje (k tomu srov. např. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. září 2022, sen. zn. 29 ICdo 29/2021).

20. Otázka, jakým způsobem má být vypořádán výtěžek zpeněžení nemovitosti mezi žalobce a dlužnici, se míjí s argumenty odvolacího soudu, na kterých je napadené rozhodnutí postaveno. Proti závěrům, na nichž stojí zamítnutí vylučovací žaloby, se dovolatel položením této otázky nijak argumentačně nevymezuje a její řešení otázky je tak nerozhodné pro výsledek odvolacího řízení (jde v poměrech projednávaného incidenčního sporu o otázku ryze akademickou). K nezpůsobilosti „akademických“ otázek založit přípustnost dále srov. např. důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. prosince 2016, sen. zn. 29 NSČR 130/2014, uveřejněné pod číslem 47/2018 Sb. rozh. obč.

21. Dovolání žalobce je však přípustné podle § 237 o. s. ř. pro otázku příslušnosti nemovitosti k majetkové podstatě dlužnice (s ohledem na trest propadnutí věci uložený manželu dlužnice), když pro daný případ neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání vypočtených v § 238 o. s. ř., a v posouzení předestřené otázky jde o věc odvolacím soudem dosud neřešenou.

22. Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto – v hranicích právní otázky vymezené dovoláním – zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

23. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

24. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

25. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení trestního zákoníku, zákona č. [141/1961](#) Sb., o trestním řízení soudním (trestního řádu), a insolvenčního zákona:

§ 70 trestního zákoníku

Propadnutí věci

(...)

(3) Trest propadnutí věci může soud uložit, jen jde-li o věc náležející pachateli. Trest propadnutí věci postihuje i plody a užitky takové věci, které náležejí pachateli.

(...)

(6) Propadlá věc připadá státu.

§ 346 trestního řádu

(1) Vzniknou-li při provádění trestu propadnutí majetku pochybnosti, zda se tento trest na určité

prostředky nebo věci vztahuje vzhledem k tomu, že je jich nezbytně třeba k ukojení životních potřeb odsouzeného nebo osob, o jejichž výživu nebo výchovu je odsouzený podle zákona povinen pečovat, rozhodne o tom předseda senátu na návrh organizační složky státu, které podle zvláštního zákona přísluší hospodaření s majetkem státu, anebo na žádost odsouzeného nebo osoby, o jejíž výživu nebo výchovu jde. Takovou žádost je možno podat jen do tří měsíců ode dne, kdy rozsudek nabyl právní moci, a jde-li o prostředky nebo věci, které byly prováděním trestu propadnutí majetku postiženy teprve později, do jednoho měsíce od doby, kdy se tak stalo.

(...)

(4) Vlastnické právo třetí osoby k prostředkům a věcem postiženým při provádění trestu propadnutí majetku nelze uplatnit podle odstavce 1, nýbrž toliko podle předpisů občanskoprávních.

§ 205 insolvenčního zákona

Pojem a rozsah majetkové podstaty

(1) Jestliže insolvenční návrh podal dlužník, náleží do majetkové podstaty majetek, který dlužníkovi patřil k okamžiku, kdy nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení, jakož i majetek, který dlužník nabyl v průběhu insolvenčního řízení.

(...)

(3) Je-li dlužník spoluvlastníkem majetku podle odstavců 1 a 2, náleží do majetkové podstaty podíl dlužníka na tomto majetku. Majetek podle odstavců 1 a 2 náleží do majetkové podstaty i tehdy, je-li ve společném jmění dlužníka a jeho manžela.

(...)

§ 225 insolvenčního zákona

(1) Osoby, které tvrdí, že označený majetek neměl být do soupisu zahrnut proto, že to vylučuje jejich právo k majetku nebo že tu je jiný důvod, pro který neměl být zahrnut do soupisu, se mohou žalobou podanou u insolvenčního soudu domáhat rozhodnutí, že se tento majetek vylučuje z majetkové podstaty.

(...)

§ 270 insolvenčního zákona

(1) Prohlášením konkursu přechází na insolvenčního správce oprávnění uzavřít dohodu o vypořádání společného jmění manželů nebo navrhnout jeho vypořádání u soudu. Dohody o vypořádání společného jmění manželů uzavřené dlužníkem po prohlášení konkursu jsou neplatné.

(...)

(1) Nelze-li provést vypořádání společného jmění manželů proto, že závazky dlužníka, které z něj mohou být uspokojeny, jsou vyšší než majetek, který náleží do společného jmění manželů, zahrne se celý majetek náležející do společného jmění manželů do majetkové podstaty. Výtěžek zpeněžení majetku náležejícího do společného jmění manželů se vypořádá přiměřeně podle pravidel pro vypořádání společného jmění manželů.

(...)

26. Ve výše uvedené podobě, pro věc rozhodné, platila citovaná ustanovení trestního zákoníku a trestního řádu v době vydání trestního rozsudku (6. června 2018). Ustanovení insolvenčního zákona ve výše uvedené podobě (pro věc rozhodné) platí beze změny od zahájení insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužnice podáním jejího insolvenčního návrhu (21. října 2020).

27. V takto ustavených skutkových a právních poměrech Nejvyšší soud činí k dovoláním otevřené právní otázce následující závěry:

28. Nejvyšší soud v usnesení ze dne 15. července 2015, sp. zn. 5 Tdo 335/2015, uveřejněném pod číslem 11/2016 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 11/2016“), vysvětlil (s odkazy na předchozí judikaturu) ve vztahu k trestu propadnutí náhradní hodnoty podle § 71 odst. 1 tr. zákoníku (příčemž tento závěr lze převzít i pro řešenou věc), že „propadnout“ lze jen věc, která v době vyhlášení rozsudku náleží výlučně pachateli trestného činu. Je-li věc ve společném jmění manželů, nelze uložit její propadnutí, ledaže by pachatel tuto věc získal v průběhu manželství trestným činem nebo jako odměnu za něj.

29. Možností uložení trestu propadnutí věci, která je součástí společného jmění manželů, se zabývá rovněž komentářová literatura, z níž se podává následující: „Je-li pachatel jen jedním z vlastníků věci náležející do společného jmění manželů [§ 708 a násl. zák. č. [89/2012](#) Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“)], nepřichází v úvahu propadnutí takové věci a nelze prohlásit za propadlý ani spoluvlastnický podíl, protože ten zde není určen, ale oba manželé jsou úplnými vlastníky celé věci. (...) Soud je povinen zkoumat všechny podmínky pro vyslovení trestu propadnutí věci, tedy také podmínku, zda pachateli skutečně věc náleží. (...) Třetí osoby nemohou uplatnit svá vlastnická práva a obdobná práva k věci ve vykonávacím trestním řízení, ale jen v občanskoprávním řízení za analogického užití § 346 odst. 4 trestního řádu.“ K tomu srov. PÚRY, František. § 70 [Propadnutí věci]. In: ŠÁMAL, Pavel a kol. Trestní zákoník. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 1219, ISBN 978-80-7400-893-1.

30. Z ustanovení § 346 trestního řádu přitom plyne, že vlastnické právo třetí osoby k věcem postiženým při provádění trestu propadnutí majetku lze uplatnit „toliko podle předpisů občanskoprávních“. Uvedené platí podle komentářové literatury analogicky i pro trest propadnutí věci, jelikož pro tento trest trestní řád jinou zvláštní úpravu neobsahuje. Jinak řečeno, poté, co trestní rozsudek, jímž soud ukládá trest propadnutí věci, nabude právní moci, může se třetí osoba, která uplatňuje své vlastnické právo k věci postižené trestem propadnutí věci, domáhat svých práv v občanskoprávním řízení (včetně řízení insolvenčního).

31. V řešené věci trestní soud pravomocně uložil manželu dlužnice trest propadnutí věci - nemovitosti „v rozsahu podílu“, který manželu dlužnice náležel „z titulu společného jmění manželů“. Společné jmění manželů je ovšem svou podstatou bezpodílové majetkové společenství, které není podílovým vlastnictvím (srov. § 708 a násl. o. z.), neboť každý z manželů je vlastníkem celé věci; spoluvlastnické podíly lze případně určit až v rámci vypořádání zaniklého společného jmění manželů.

32. Nejvyšší soud sdílí názor shora citované odborné literatury a v souladu s R 11/2016 dodává, že trestní soud uložil manželů dlužnice trest, který nepřípustně zasahuje do společného jmění manželů (tedy do ústavními předpisy garantovaného vlastnického práva dlužnice). Na žalobce tak nemohlo přejít (spolu)vlastnické právo k nemovitosti, což správně rozpoznal i katastrální úřad, který zamítl návrh žalobce na zápis spoluvlastnického práva k nemovitosti. Nejvyšší soud zdůrazňuje, že trestní rozsudek tím nepozbývá své závaznosti a právní moci; možnost žalovaného bránit vlastnické právo (příslušnost nemovitosti k majetkové podstatě dlužnice) v rámci incidenčního sporu o vyloučení podílu k nemovitosti nicméně plyne z § 346 trestního řádu.

33. Žalobce se tak na základě trestního rozsudku nestal (spolu)vlastníkem nemovitosti a již proto nemůže být podaná vylučovací žaloba úspěšná. Jinak řečeno, náleží-li nemovitá věc do společného jmění manželů, pak pravomocným uložením trestu propadnutí nemovité věci jednomu z těchto manželů (odsouzenému v trestním řízení) „v podílu“, který manželů náleží „z titulu společného jmění manželů“, se stát nestal rovnodílným podílovým spoluvlastníkem nemovité věci [společně s manželkou odsouzeného (insolvenční dlužníci)]; proto stát nemůže uspět s vylučovací žalobou, kterou se podle § 225 insolvenčního zákona domáhá vyloučení takového „podílu“ z majetkové podstaty dlužnice, do které byla nemovitá věc sepsána jako majetek náležející do společného jmění dlužnice a jejího manžela (§ 205 odst. 1 a 3 insolvenčního zákona).

34. Pro úplnost Nejvyšší soud dodává, že společné jmění dlužnice a jejího manžela zaniklo účinky usnesení o schválení oddlužení plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty, které má v tomto ohledu obdobné účinky jako prohlášení konkursu (§ 268 odst. 1, § 408 odst. 1, § 409 odst. 2 insolvenčního zákona). Zaniklé společné jmění bylo potřeba vypořádat (§ 268 odst. 2 písm. a/ insolvenčního zákona); v daném případě však žalovaný zahrnul nemovitosti do soupisu majetkové podstaty jako celek a vypořádání ve smyslu § 274 insolvenčního zákona neprováděl z důvodu „předlužení“ společného jmění manželů; k tomu srov. soupis majetkové podstaty ze dne 29. listopadu 2022 (B-32).

35. Opět jen pro úplnost Nejvyšší soud dodává, že tam, kde příslušná osoba nezpochybňuje, že sepsaný majetek náleží do (nevypořádaného) společného jmění dlužníka jeho manžela, se otázka, zda byly splněny předpoklady, za nichž takto sepsaný majetek nemusí být vypořádán před svým zpeněžením (srov. opět § 205 odst. 3 insolvenčního zákona ve spojení s § 274 odst. 1 insolvenčního zákona) řeší (může řešit) prostřednictvím žaloby o vypořádání společného jmění manželů (podané příslušnou osobou), nikoli prostřednictvím vylučovací žaloby. Srov. k tomu rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. listopadu 2016, sen. zn. 29 ICdo 37/2016, uveřejněný pod číslem 65/2018 Sb. rozh. obč., podle něhož ustanovení § 205 odst. 3 věty druhé insolvenčního zákona brání tomu, aby se dlužníkův manžel úspěšně domohl vyloučení majetku náležejícího do (nevypořádaného) společného jmění dlužníka a tohoto manžela jen proto, že jde o majetek ve společném jmění manželů (k předpokladům, za nichž lze vyhovět vylučovací žalobě, srov. dále i rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. října 2015, sp. zn. 29 Cdo 683/2011, uveřejněný pod číslem 116/2016 Sb. rozh. obč.).

36. K problematice týkající se výkladu § 274 insolvenčního zákona srov. dále mutatis mutandis (se zohledněním faktu, že šlo o výklad insolvenčního zákona ve znění účinném do 30. června 2017 a že dikce § 274 odst. 1 insolvenčního zákona doznala s účinností od 1. června 2019 změn) i důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 31. října 2019, sen. zn. 29 ICdo 151/2017, uveřejněného pod číslem 77/2020 Sb. rozh. obč., a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. března 2021, sen. zn. 29 NSČR 103/2020, uveřejněného pod číslem 10/2022 Sb. rozh. obč.

37. Jelikož se dovolateli prostřednictvím uplatněného dovolacího důvodu nepodařilo zpochybnit správnost napadeného rozhodnutí, Nejvyšší soud, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání jako nedůvodné zamítl (§ 243d odst. 1 písm. a/ o. s. ř.).

Další články:

- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)